

వర్తమానికుని సిద్ధపరచుట

దేవుని వర్తమానమును అందించడంలో శక్తివంతంగా మాటలను ఉపయోగించే (Mechanics) మెఖానిక్సును మనం పరీక్షిస్తుండగా, దేవుని వాక్యముయొక్క వర్త మానికునికి అవసరమైన గుణగణాలను గూర్చి ఆలోచించడం బహు యుక్తంగా ఉంటుంది. సందేశాన్ని అందించే పనిముట్లను ఉపయోగించడమనేది వాటిని ఉపయోగించే వానిమీద ఆధారపడి యుంటుంది. కట్టెను నరకుటలో బలంగా గొడ్డలి వినియోగింపబడవచ్చు, లేదా మనిషిని చంపడానికి కూడా దాన్ని ఉపయోగింపవచ్చు. గొడ్డలి ఉపయోగించే వాని హృదయం మీద అది ఆధారపడియుంటుంది. గనుక బలమైన ఒక వర్తమానాన్ని సిద్ధపరచుకొనకముందు, వర్తమానికుడు తన్ను తాను సిద్ధపడియుండాలి. వర్తమానాన్ని సిద్ధపరచుకొని దాన్ని అందించే విధానాన్ని నేర్చుకొనకముందు, కొంచెం సేపు మన అంతరంగంవైపు తిరిగి మనలను మనమే పరీశీలించు కొనవలసియుంది. వర్తమానికుడు వర్తమానానికి తగినవాడుగా ఉండాలి. సువార్త యొక్క బలమైన వర్తమానికులముగా మనము కాకముందు మనలను మనమే కొన్ని ప్రాముఖ్యమైన ప్రశ్నలను అడుగుకొనవలసియుంది.

మనలను నడిపించునది ఏవి?

తప్పుడు కారణాల నిమిత్తము దేవుని వాక్యాన్ని ప్రకటించేవారు ఎల్లప్పుడూ ఉన్నారు. కొందరు కక్షచేతను మిషచేతను ప్రకటించినవారున్నారు (ఫిలిప్పీ. 1:15). కొందరు డబ్బుకొరకు ప్రకటించవచ్చు (1 తిమోతి 3:3; 6:10; తీతు 1:11; 1 పేతురు 5:2). తమ సొంత ప్రాధాన్యతను పెంచుకొనాలనే భావంతో కూడా ప్రకటింపవచ్చు; మాట్లాడగల తమ సామర్థ్యాన్ని ప్రదర్శించుకొంటూ తమ కొరకు వారు మహిమను ఘనతను కోరుతూ ఉంటారు. మరికొందరు జనులయొక్క జీవితాలపై ఆధిపత్యం వహించగోరి; తమ చెప్పు చేతులలో వారిని నడిపించడానికి గాను గలిబిలి చేస్తారు. మరికొందరైతే, తమ భావాలను (ఉద్దేశాలను) యితరులపై రుద్దడానికి ప్రసంగించడం లేక ఉపదేశించడం మార్గమైయున్నట్లు చూస్తారు.

నశించిన మనుష్యులను దేవునితో ఐక్యపరచడం అనే దానికొరకు కాక మరి ఏ కారణాన్ని బట్టి మనం సువార్త ప్రకటించదలచుకొన్నా, మనం ప్రకటించకుండ ఉండడం మేలు కావచ్చు. నశించినవారి పట్ల మనకున్న కనికరమును బట్టి సువార్త ప్రకటించాలనే తలంపు కలగాలి. క్రీస్తు లేనివారు నశించారని, నిరీక్షణలేక యున్నారని మనం ఒప్పింపబడాలి (ఎఫెసీ. 2:12;

ప్రకటన 20:15). క్రీస్తు యేసు ఈ లోకానికి రావడంలో (అవతరించడంలోని) ఉద్దేశం “సశించిన దానిని వెదకి రక్షించుటకే” (లూకా 19:10). ప్రభువైన యేసు యొక్క సువార్తను మనం ప్రకటించనట్లయితే, సశించిన అనేక ఆత్మలు రక్షించబడనేరవని మనము ఒప్పించబడాలి. మన పని అవదలో ఉన్నవారిని తప్పించు పనియైయుండాని. లేకుంటే, మన సువార్త ప్రకటనలో ఎంత నైపుణ్యంగా మాటలు ఉపయోగించడానికి మనం సిద్ధపడినా, మన ప్రకటన హృదయ పూర్వకంగానిదై యుంటుంది. సహృదయంలేని సువార్తకుడు ఉండడంకంటే, అసలు సువార్తకుడు లేకుంటేనే మేలు. తప్పుడు ఉద్దేశాలుగల సువార్తకునిలో శక్తివంతంగా ఉండడానికి అవసరమైన తత్వం, మంట, సమర్పణ లోపించియుంటాయి.

మన స్వభావం సంగతి ఏమి?

ఒక ఆత్మను దేవుని యొద్దకు నడిపించుట లేదా ఒక ఆత్మను దేవుని యొద్దనుండి తోలివేయుట అనేది మన స్వభావం మీద (తత్వంమీద) ఆధారపడియుంటుంది. దేవునికి విరోధంగా తిరుగుబాటు చేయు ఆత్మయొక్క గమ్యం నరకమని ప్రసంగించిన ఒక ప్రసంగాన్ని నేను విన్నాను. నేను నరకానికి వెళ్లినా అతనికి లక్ష్యం లేనట్లు అతడు వినిపించాడు గనుక అతడు కఠినంగాను నీచంగాను ఉన్నట్లు నేను తలంచాను. తాను అధికడైయున్నట్లు అతని స్వభావము, గొప్ప భక్తుడైయున్నట్లు తత్వం వలన పరలోకానికి వెళ్లే ఏ నిరీక్షణా నాకు లేనట్లును నరకమే నాకు తగినదైయున్నట్లును అతడు వినిపించాడు. మిలిటరీ కమాండరులా భయపెట్టే అరుపులు అరిసాడు. అప్పటికి నేను క్రైస్తవుడనై యుండకున్నట్లయితే, దేవునినుండి నన్ను దూరంగా తరిమియుండి యుండవచ్చు. కొంతకాలం తరువాత “నరకం ఎలా ఉంటుంది?” అనే దాని మీద మరొక ప్రసంగీకుని ప్రసంగం విన్నాను. అతడు కూడా అదే సత్యాలను ప్రసంగించాడు, గాని అతడు కనికరంగల స్వభావంతో ప్రసంగించాడు. అక్కడికి నేను వెళ్లడం అతనికి యిష్టంలేనట్లు నిస్సందేహంగా నేను ఎరుగుదును. ఎందుకంటే, అతడు నా ఆత్మను ప్రేమించి నేను పరలోకానికి వెళ్లాలని అతడు కోరాడు. కనికరం కలిగి హెచ్చరించిన ప్రభువైన యేసు యొక్క తత్వాన్ని నేను అతనియందు కనుగొన్నాను (మత్తయి 23:37, 38). అలాటప్పుడు మనం కలిగియుండవలసిన కొన్ని స్వభావ లక్షణములేవి?

మొదటిది, కృతజ్ఞతగల స్వభావం మనం కలిగియుండాని. ఒక మనిషి వీధిలో గుండా నడిచిపోతూ ఒక త్రాగుబోతు తన వాంతిలో పొర్లుతూ ఉండడం చూచి, “దేవుని కృపను బట్టి కాకుంటే, నేను అక్కడ ఉండేవాడినే” అన్నవానివలే మన స్వభావ తత్వముండాని. పాపులను సంధించడానికి వేళ్లే మనం కూడా పాపం చేసినవారమే. మనం దేవుని కృపను పొందియున్నవారమైనందున, యితరులు కూడా అలాగే కృపను పొందాలని మనం వాంఛిస్తున్నాం. ప్రభువైన యేసు యొక్క సువార్తను అంగీకరించకముందు మనం ఎలాటి వారమో, మనం కలిసికొనడానికి వెళ్లే ప్రతి వ్యక్తికూడా అట్టివాడే. దేవుని వర్తమానాన్ని అందించడానికిగాను పవిత్రమైన మార్గాలుగా కృతజ్ఞతకలిగి యుండడానికే మనం కోర్కె కలిగియుండాని. మన క్షమాపణగాని, దేవునిచే మనం అంగీకరింపబడడం గాని కేవలం ప్రభువైన యేసు యొక్క సిలువవలన మాత్రమే సాధ్యం చేయబడుతుంది. ఆయన సిలువపై

చేసిన యాగమునకు కలిగియుండవలసిన కృతజ్ఞతను బట్టి సిలువ చాటున దాగి, ప్రభువైన యేసు వారికొరకు ఏమి చేశారో యితరులకు చూపడానికి సహాయం చేయాలి. క్రొత్త నిబంధన ప్రకటనకు సిలువయే కేంద్ర స్థానమైయున్నది (అపొ. 2:22, 23; 1 కొరింథీ. 2:2).

రెండవది, సేవకుని యొక్క స్వభావ లక్షణము మనం కలిగియుండాలి. ఫిలిప్పీ. 2:5-8లో పౌలు యిలా అన్నాడు: “క్రీస్తు యేసునకు కలిగిన ఈ మనస్సు మీరును కలిగియుండుడి.” ప్రభువైన యేసు కలిగియున్న స్వభావ మెట్టిది? తరువాత కొన్ని పచనాలలో, ప్రభువైన యేసు యొక్క స్వభావం తేటగా వివరించబడింది.

(1) ఆయన దేవుని స్వరూపము కలిగినవాడై యుండియు, భూమి మీదికి అవతరించడానికి యేసు దేవుని పాత్రను వదలి వచ్చాడు. దేవుని అద్వితీయ కుమారుడుగా, దేవునితో సమానుడుగా, పరలోకంలో అత్యున్నతమైన అంతస్థును అధికారాన్ని ఆయన పంచుకున్నాడు. అయినా నశించిన దేవుని సృష్టిని విమోచించుటకుగాను ఆయన ఆ అంతస్థును వదులుకొనడానికి యిష్టపడ్డాడు.

(2) ఆయన యజమానుడై యుండియు, తాను వారికి బానిసగా ఉండుటకు తన్ను తానే యిష్టపూర్వకంగా అప్పగించుకున్నాడు.

(3) ఆయన దేవుడై యుండియు, మానవ శరీరాకారంలో రావడానికి యిష్టపడ్డాడు.

(4) ఇతరులు తనకు లోబడే హక్కుగలవాడైయున్నా మరణము పొందునంతగా అనగా కృతమైన సిలువ మరణము పొందునంతగా తన్ను తాను విధేయుడుగా చేసికొన్నాడు.

ప్రభువైన యేసు యొక్క స్వభావం అలాటిది! దేవుని వాక్యానికి మనము ఫలభరితమైన సువార్తకులము, ఉపదేశకులమైయున్నయెడల, ఈలాటి స్వభావ లక్షణాలనే మనము పెంపొందింప జేసికోవాలి. ఇతరులు మనలను సేవించేలా డిమాండ్ చేయడానికి మనము సువార్త ప్రకటించము. ఇతరులకు, సేవ చేయడానికి మనం ప్రకటిస్తాం. మనకు వ్యక్తిగతంగా ఎంత నష్టం కలిగినా, నశించుతున్న వారిని ఆ స్థితిలోనుండి తప్పించడానికి సువార్త ప్రకటించుతాం. దేవుని యొద్దకు జనులను ఆకర్షిస్తాం, మనయొద్దకు కాదు. మన జీవితాలకొరకైన దేవుని ఉద్దేశాలను నెరవేర్చడానికి వెదుకుదాం; తన పనిని చేయునట్లు దేవుడు మనలను ఉపయోగించుకొనేలా ఆ బలాధిక్యము మన మాలమయ్యింది గాక దేవునిదే అయ్యున్నట్లు మనం ఏదో ఒకవిధంగా ఎరుకచేయాలి (1 కొరింథీ. 2:5; 2 కొరింథీ. 4:7).

మూడవది, మనకు ధైర్యముగల స్వభావముండాలి. అది అపొస్తలులకంటే ఎక్కువ ఫలభరితంగా ప్రభువైన యేసును కొద్దిమందికి కూడా ప్రకటించియుండక పోవచ్చు. పేతురు యోహానులను బంధించి రాత్రియంతా చెరసాలలో ఎందుకు ఉంచారో అపొ. 4లోని కథ తెలియజేస్తుంది. ప్రభువైన యేసు యొక్క పునరుత్థానాన్ని గూర్చి వారు ఏ అధికారంతో ప్రకటించారో విచారింపబడడానికి మరుదినమున వారు అధికారులయొద్దకు తేబడ్డారు. ఆ ముందటి దినాన కుంటివానిని బాగుచేసిన నజరేయుడగు యేసు నామముననే పేతురు వారికి సమాధానమిచ్చాడు. కొన్ని వారాలకు ముందు ఆ అధికారులు ఆయనను సిలువ వేసిన సంగతిని అతడు వారికి జ్ఞాపకం చేశాడు. ఆకాశము క్రింద మనస్సులలో యివ్వబడిన మరి ఏ నామమునను రక్షణలేదని అతడింకా వారికి ప్రకటించాడు. పేతురు యోహానులు విద్యులేని సామాన్య జనులని అధికారులకు తెలుసు (అపొ. 4:13), అయితే వారు ప్రభువైన

యేసుతో కూడా ఉన్నవారని వారు నిస్సందేహంగా ఎరుగుదురు.

వారిని శిక్షించడానికి అధికారులు భయపడ్డారు. ఎందుకంటే, కుంటివానిని వారు బాగుచేసినట్లు చూచిన జనులందరు దేవుని మహిమపరచారు. గనుక వారిని భయపెట్టి పంపివేశారు. ఏమి జరిగిందో పేతురు యోహానులు వెళ్లి యితర క్రైస్తవులకు తెలియ జేసినప్పుడు, వారందరు ఏకముగా ప్రార్థనయందు తమ స్వరాలను ఎత్తారు. 29వ వచనంలో, బెదిరింపబడినా సరే, ధైర్యముగా దేవుని వాక్యము ప్రకటించేలా వారు ప్రార్థించారు.

ఎఫెసీయులకు తన పత్రికను ముగించే విన్నపంలో, సువార్త మర్యాదను ధైర్యముగా తెలియజేయుటకు అతడు నోరు తెరచునప్పుడు, దానిని గూర్చి తాను మాటలాడ వలసినట్లుగా ధైర్యముతో మాటలాడుటకై వాక్యక్రి తనకు అనుగ్రహింపబడునట్లు తన నిమిత్తము పూర్ణమైన పట్టుదలతో విజ్ఞాపన చేయుమని పౌలు వారిని కోరాడు (ఎఫెసీ. 6:19, 20). ధైర్యం! బెదురులేకుండుట! తాను అధికడనే తత్వం పౌలుకులేదు. అతడు హెచ్చువాటియందు మనస్సునుంచినవాడు కాదు. కేవలం వినయంతో కూడిన ధైర్యంతో మన సువార్త ప్రకటన ఉపదేశములు జరుగుతూ ఉండాలి.

నాల్గవది, యధార్థతగల స్వభావం మనం కలిగియుండాలి. “దేవుడనుగ్రహించు పరిశుద్ధతతోను నిష్కాపట్యముతోను” తాను నడుచుకొనినట్లు పౌలు కొరింథీయులకు స్థిరంగా తెలిపాడు (2 కొరింథీ. 1:12). ప్రేమ నిష్కపటమైనదిగా ఉండాలని కూడా అతడు ఉపదేశించాడు (రోమా 12:9). “నిష్కపటము” మాటకు “కపటము లేకుండు” (without wax, మైనములేకుండుట) అని అర్థం. పవిత్రతకు సంబంధించి కొన్ని సార్లు యిది ఉపయోగించబడుతుంది, తేనెతుట్టుకు సంబంధించినది లేకుండు తేనెను తీయడంలా! అంటే అది యధార్థమయింది, అందులో యింకా ఏమీ కలపడం లేదనే భావంతో చేతి పనులలో నిపుణులైనవారు ప్రశస్తమైన లోహాలతో దేవతలనబడే విగ్రహాలను చేస్తారు. దానిలో ఏ లోపంలేనప్పుడే, ఆ బొమ్మ అడుగుభాగాన చేసినవాడు తన ముద్ర వేసికొంటాడు. లోపమున్నవాటిని రిపేరు చేసే పనివారు మైనం వగైరాలాంటి వాటిని రుద్ది నున్నగా తీర్చి దిద్దుతారు. అయితే వీటిని తక్కువ వెలకు అమ్ముతారు. అంతేగాక దాని అడుగు భాగంలో చేసినవాడి ముద్ర ఉండదు. అలా మైనం లేనివి మాత్రమే నిఖాళస్సునునవి లేక యధార్థమైనవి. ఎవని జీవితము ఉద్దేశాలు పవిత్రమైనవో నిష్కళంకమైనవో అతడే యధార్థవంతుడైన సువార్తికుడు. మనం దేవునికి నమ్మకంగా ఉండాలి మరియు ఆయన వాక్యం పట్ల సత్యంగా ఉండాలి. వ్యక్తిగతమైన లాభాలను వెదకే మోసగాండ్రతో లోకం నింపబడింది. వ్యక్తిగతమైన లాభంకొరకు దైవ జనుడుగా కన్పించే సువార్తికుడు అందరిని మించిన గొప్ప మోసగాడు.

మన జీవితాలను గూర్చి ఏమిటి?

మొదటిగా, మనం ప్రకటించే దాన్ని మనం జీవించాలి. నేను స్కూలులో ఉన్నప్పుడు ఖైబిలు ఉపాధ్యాయుడు ఏమి నేర్పించారంటే, యితరులకు మనమేదైనా చేయవలెనని అడిగేటప్పుడు దాన్ని మనం పదిసార్లు చేసియుండాలట. John R. Stott యిలా అన్నాడు, “మొదట మనకు మనం బోధించకుండు యితరులకు మనమేమీ బోధించలేము.”¹ “... ఒకవేళ ఇతరులకు ప్రకటించిన తరువాత నేనే భ్రష్టుడనై పోదునేమో అని నా శరీరమును నలుగగొట్టి,

దానిని లోబరచుకొనుచున్నాను” అని పౌలన్నాడు (1 కొరింథీ. 9:27). మాటలోను, ప్రవర్తనలోను, ప్రేమలోను, విశ్వాసములోను, పవిత్రతలోను మనము విశ్వాసులకు మాదిరిగా ఉండాలి (1 తిమోతి 4:12). మనం మాట్లాడేదానితో మనం చేసేది ఏకీభవించక పోయినట్లయితే, మనం చెప్పేది జనులు వినకపోయే ఆస్కారముంది. పవిత్రమైన పరిశుద్ధమైన జీవితం మన పనిలో దేవుని శక్తికి సాక్షిగా మన ప్రపంచంలో నిలిచి యుంటుంది. లోకం దేవుని గూర్చి విననవసరం కలిగియుండడమే గాక, మానవ జీవితాల్లో దేవుని పనిని అది చూడవలసియుంటుంది. మనము దేవుని వాక్యము యొక్క వర్తమానికులమై ఉండాలంటే, వర్తమానికుని మీద సందేహం కలిగించే జీవితాలను జీవించకూడదు.

రెండవది, మనకు అప్పగించబడిన దాని విషయంలో మనం నమ్మకంగా ఉండాలి. దేవునిచే నమ్మకం పెట్టబడిన వారు నమ్మకమైన వారుగా ఉండనెదురు చూడబడతారు (1 కొరింథీ. 4:2). మరలా, John R. Stott యిలా అన్నాడు:

క్రైస్తవ మతము యొక్క ప్రాథమిక విశ్వాసమేమంటే - మనం ఏది నమ్ముతున్నామో అది నమ్ముతున్నది, మనుష్యులు కనిపెట్టినందున కాదు, కాని దేవుడే దానిని బయలు పరచినందున.... ఈ అభయాన్ని పంచుకొనే ప్రసంగీకులు దైవీకమైన బయల్పాటుకు ప్రకటనకు ట్రస్టీస్ అన్నట్లు తమ్మును తామే చూచుకుంటారు, లేదా పౌలు వ్యక్త పరచినట్లు, వారు “దేవుని మర్మముల విషయములో గృహనిర్వాహకులై యుంటారు” (1 కొరింథీ. 4:1), అంటే, ఆయన బయలు పరచిన రహస్యములకు.²

మూడవది, మన జీవితాలే యితరులకు సజీవమైన రికమండేషన్ అయ్యుండాలి, దీన్ని మనం గుర్తించినా లేకపోయినా, మన జీవితాలు యితరులకు రికమండేషన్లే. అది తప్పగాని రైటుగాని, మనం నడిచే దారిలో కొందరు మనలను అనుసరిస్తారు. ఒకరోజు ఒకడు సమాధుల దొడ్డి గుండా నడుస్తూ సమాధులమీద వ్రాయబడిన మాటలను చదువుతూ పోతున్నాడు. అందులో ఒకటి అతని దృష్టిని ప్రత్యేకంగా ఆకర్షించింది. అది యిలా అంది,

నీవు దాటి వెళ్లేటప్పుడు స్నేహితుడా జ్ఞాపకముచుకో నీవు నేడెలా ఉన్నావో ఒకప్పుడు నేనుకూడా అలాగే ఉన్నాను. నేనిప్పుడెలా ఉన్నానో, త్వరలో నీవుకూడా అలాగే ఉంటావు. గనుక నన్ను వెంబడించడానికి, నా స్నేహితుడా, సిద్ధపడు.

ఈ వచనాన్ని గూర్చి కొంచెం సేపు ఆలోచించిన తరువాత, అతడొక సుద్ద ముక్కను తీసికొని దాని క్రింద యిలా వ్రాశాడు,

నిన్ను వెంబడించడానికి నాకు తృప్తి లేదు. నీవే మార్గానవెళ్లావో నేను ఎరిగే పర్యంతం.

మనం ఎక్కడికి వెళ్లినా, ఈ జీవితంలోగాని లేదా ఆ తరువాతగాని, మనతో కూడా యితరులను తీసికొని వెళ్లతాం. అది మితానుభవంతో కూడిన యోచనయైయుంది.

సూచన

¹John R. Stott, *Between Two Worlds* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1932), 58. ²*Ibid.*, 57.